

de pårørende til senildemente og plejepersonalet med rette. Men det er lige så klart for mig, at vi skal finde den rigtige løsning, og i denne sag drejer det sig jo også om at finde en knivskarp balance mellem beskyttelse og formynderi. Tvang og frihedsberøvelse er et voldsomt indgreb.

Vi mener, det er nødvendigt at afvente arbejdsgruppens forslag, så vi sikrer, at sagen er grundigt belyst, da dette er et meget kompliceret problem.

Jeg har eksempelvis behov for at få svar på, hvordan gruppen af senildemente afgrænses, og det spørgsmål stiller jeg, fordi det jo er en kendsgerning, at mange ældre kategoriseres som senildemente uden en egentlig diagnose, og det må jeg jo sige er et særskilt problem, ligesom diagnosen senildement ikke er entydig, som ministeren nævnedede det.

Jeg vil gerne opfordre ministeren til at fremskynde det arbejde, der er igangsat. Jeg forstod, at man i april fik nogle meldinger ind fra kommunerne, men så kan jeg jo nærmest se dette folketingsår gå, uden at vi får taget skridt til en løsning; så jeg opfordrer som sagt ministeren til at fremskynde arbejdet. Men der er ingen tvivl om, at også andre initiativer, nemlig bedre viden om de senildemente og bedre omsorg, bedre støtte og bedre tid til de senildemente, vil kunne afhjælpe det problem, vi her står med.

Vi kan, som det fremgår, ikke umiddelbart støtte forslaget.

Villy Søvnald (SF):

Der er ingen tvivl om, at det problem, vi diskuterer, er et dybt alvorligt problem. Det er for alle en voldsom udfordring at se hjælpeløse ældre, der vandrer rundt, ikke blot for pårørende, men også for andre, der interesserer sig for deres medmennesker. Så vi er enige i Fremskridtspartiets analyse af problemet.

Det, der er diskussionen i dag, er vel, om det er de rette svar, vi kommer med. Jeg og SF vil være lidt bekymrede, hvis vi i for høj grad alene binder løsninger op på højteknologiske løsninger og juridiske svar, der hedder en stigende anvendelse af tvang. Det vil jeg, fordi jeg bl.a. selv har en baggrund som socialudvalgsformand i Kolding Kommune, hvor det helt entydigt er vores erfaring, at i det øjeblik vi sikrer en ordentlig normering, der sikrer, at både de ansatte og de senildemente bliver trætte, så sker der det, at de senildemente vandrer langt mindre, og at antallet af konflikter formindskes gan-

ske voldsomt. Derfor synes jeg, inden man går nogle veje, som jeg tror også Fremskridtspartiet selv erkender har nogle grænser, som er vigtige at holde nøje øje med, at man skal overveje de andre veje også.

Der er en anden ting, der er grund til at overveje:

Det næstsidste nummer af bladet Sygeplejersken offentliggjorde en undersøgelse om senildemens i Vejle Amt. Den siger, at der, hvis man forstørret Vejle Amt-tallene til landstal, er ca. 3.500 ældre, der bor alene som senildemente under det, man kalder ubetryggende kår. De bliver jo ikke hjulpet af det her forslag.

Den undersøgelse siger endvidere, at 10 pct. af dem, der er omfattet af diagnosen senildement, er fejl-diagnosticerede. De er ikke senildemente. De lider måske af væskemangel og andre ting, der gør, at de mister hukommelsen i perioder, men det har ikke noget at gøre med senildemens.

Når man laver så vidtgående et indgreb, som Fremskridtspartiet gør – jeg tænker egentlig ikke så meget på selve den elektroniske overvågning, men det, at personalet også udstyres med mulighed for at foretage indgreb, der i lovforslaget beskrives som indgreb, der har karakter af frihedsberøvelse – når man gør det på baggrund af en diagnose, der end ikke er sikker, og når jeg tænker på, hvordan et retssamfund i øvrigt er nødt til at værne, når man griber til så vidtgående et middel som frihedsberøvelse, så tror jeg også, hr. Tom Behnke, som er retspolitisk ordfører, kan se nogle af de afgrænsningsproblemer, vi står over for med det her forslag.

Endnu en ting, jeg synes man skal lægge megen vægt på, er afgrænsning af de fysiske forhold rundt om institutionen. Det er jo klart, at man kan tilrettelægge institutioners beliggenhed og fysiske udformning mere eller mindre hensigtsmæssigt. Der er ganske betydelig forskel på at have en institution beliggende i nærheden af en stærkt trafikeret vej og så at sikre nogle bygningsmæssige forhold, der mindsker problemerne, når en ældre vandrer.

Jeg skal derfor runde det af med at sige, at jeg synes, det er godt, at Fremskridtspartiet har rejst denne her debat, som er meget vedkommende, men at jeg tror, det er meget vigtigt, også i forhold til den rapport, der kommer fra Socialministeriet, at vi ser det her i den sammenhæng, at der i hvert fald er fire ting.

Den ene er: Er det nødvendigt, at vi får juridiske ændringer på det her område? Det vil jeg